

[Elgaard.]

et svækket, splittet og forarmet Europa gå til grunde. I dag står Europa økonomisk og socialt styrket ved samarbejdet med Amerika og politisk solidarisk i et målbevidst arbejde på at sikre freden og højne vore vilkår.

I dette Europa står Tyskland endnu som et uløst problem. Jeg må forstå den højtærede udenrigsministers tale således, at Tysklandsspørgsmålet ikke blev genstand for en egentlig forhandling i Ottawa, efter at de tre store udenrigsministre havde drøftet Tysklands fremtid i Washington umiddelbart forinden.

Det tyske spørgsmål må ses under to synsvinkler: et samlet Tyskland eller et Tyskland omfattende alene den nuværende vesttyske forbundsrepublik. At der blandt tyske i samtlige besættelseszoner vil være en stærk trang til at finde sammen i et fjerde rige, og at denne trang på lang sigt vil overveje alle mere øjeblikkelige interesser, er en kendsgerning, der må indgå i vore overvejelser.

Det umiddelbart nærliggende problem er imidlertid vor stilling til Vesttysklands anerkendelse som fuldt suveræn stat. Jeg er enig med den højtærede udenrigsminister i, at vi ikke nu, næsten 7 år efter Hitlerregimets tilintetgørelse, kan forlange en undtagelsestilstand opretholdt for Tyskland blandt de vestlige demokratier. Tyskland deltager som ligeberettiget medlem af Europarådet og indenfor den europæiske økonomiske samarbejdsorganisation. Intet tyder på, at den vesttyske republik's repræsentanter er gået ind til dette samarbejde med andet end den redeligste samarbejdsvilje og loyalitet.

Ikke destomindre er der i nutidens Tyskland tendenser, hvis styrke og grokraft vi endnu ikke kender, men som kan mane til forsigtighed. Heriligger ingen underkendelse af de tyske demokratiske partiers, endsige den tyske regerings ærlige vilje til at forhindre, at alt det, der bragte ulykke over verden, gentager sig.

Disse tendenser vil næppe kunne udvikle sig, hvis Tyskland får tid til at udbygge og befæste sit demokrati. De politiske betingelser herfor er nu så gunstige, som tænkes kan. Det vesttyske samfund har ingen anden vej at gå end et samarbejde med de vestlige demokratier. Betingelsen for, at et sådant samvirke mellem Tyskland og det øvrige Vesteuropa skal kunne udvikles i gensidig tillid, er imidlertid, at en gentagelse af Bismarcks, kejser Wilhelms og Hitlers tyske militærmagt udelukkes.

En af de veje, der her er anvist, er at opfordre Vesttyskland til at deltage i det europæiske forsvar ved at stille enheder til rådighed for den fælles europæiske hær, altså således at disse tropper kommer til at stå under den fælles overkommando og ikke sorterer under en tysk generalstab. Denne udvej frembyder i hvert fald en betryggelse både for den tyske befolkning, der er alt andet end ivrig efter en ny værnemagt i egentlig forstand, og for Tysklands naboer, der kan have vanskeligheder ved at frigøre sig for fortidens erfaringer.

En tysk deltagelse på lige fod med de øvrige vestlige demokratier i et fælles forsvar er, skønt risikoen for misbrug af militærmagt, der jo altid vil være tilstede, må tages i betragtning, udfra et dansk synspunkt en nødvendig afrunding af Atlantpagtens forsvarssystem. Alternativet er jo nemlig en fortsat militær besættelse af Tyskland med den gærende uro, dette nødvendigvis måtte medføre. I forbindelse med vor sydslesvigske politik har vi fra dansk side stadig anmodet om at blive hørt ved den endelige afgørelse af Tysklands fremtid. Dette krav må vi stadig opretholde. Det vil antagelig nu uden vanskelighed blive imødekommet, når spørgsmålet til sin tid forelægges Atlantpagtrådet. Hvadenten det tyske fremtidsproblem nu løses på den ene eller den anden måde, vil dette ikke medføre nogen ændring i vor stilling til det sydslesvigske spørgsmål.

Det slag, som den slesvig-holstenske valglov har rettet mod danskheden i Sydslesvig, lader sig forhåbentlig, som den højtærede udenrigsminister antydede, afbøde, således at loven i hvert fald ikke kommer til at virke på en sådan måde, at forholdet forbitres for vore sydslesvigske landsmænd. Det communiqué, der udsendtes fra Stockholm fornylig, og som gav udtryk for en fælles nordisk interesse for danskheden i Sydslesvig, var i så henseende et lyspunkt.

Hvor meget end vor medvirken ved Atlantpagtens udbygning som et fredssikrende politisk system beslaglægger vor udenrigspolitiske energi, bør vi dog aldrig svække det nordiske samarbejde. Ethvert fremskridt, der her kan gøres, kræver vor fulde indsats. Ethvert praktisk skridt, der kan tjene til at bringe vore lande i endnu mere intim forbindelse, vil vi hilse med glæde.

Vor udenrigspolitiske kurs ligger nu fast, forankret i en enig indstilling hos rigsdagens 3 største partier. Ethvert skridt, der foretages til udbygning af denne politik, bør naturligvis åbent debatteres her i tinget. At man fra kommunistisk side til stadighed angriber denne politik og drager dens motiver